

[Justitsministeren.]

anvendelse af den private eller af det offentlige, idet betragtningen yderligere var den, at for den bidragspligtige var det jo en ren tilfældighed, om hans retsstilling blev væsentligt forringet eller ej. Det er det, der har været mit hovedsynspunkt og også den højtærede socialministers, da han tiltrådte bestemmelsen i det af mig fremsatte lovforslag.

Det kan jo ikke bestrides, at løntilbageholdelse og afsoning er langt mere byrdefulde inddrivelsesmidler end udlæg og udpantning, og også af den grund fandt jeg, at en tidsmæssig begrænsning ville være forsvarlig, også ud fra den betragtning, at hvis beløbene ikke kan inddrives i løbet af få år, taler menneskelige og sociale hensyn vel for, at man opgiver i alt fald med anvendelse af de skrappeste midler. På den anden side bestrider jeg ikke — og kan ikke bestride — at der i de synspunkter, der er anført i udvalget, er ting, som må forekomme rigtige. Jeg betvivler ikke — og kan ikke betvivle — at truslen om løntilbageholdelse kan være et effektivt pressionsmiddel over for den bidragspligtige, som muligvis er vrangvillig i sit forhold til betaling.

Hvad jeg derimod ville være ked af, er — måske strejfede en af de ærede ordførere det — hvis det er i selve gældens karakter, man finder motiveringen for den lidt skrapere fremgangsmåde; det synspunkt vil jeg være ked af at acceptere.

Det er rigtigt — hvad der er anført som argument for det lovforslag, der nu gennemføres — at det offentliges refusionskrav viger for de private krav, og det er for så vidt det stærkeste argument for at gøre inddrivelsesmidlerne stærkere, hvor det drejer sig om refusionskravene. Og naturligvis er det også rigtigt, at socialministeriet har pålagt kommunerne at søge disse bidrag inddrevet med størst mulig effekt; men jeg vil tilføje, at det hindrer dog ikke, at socialministeriet tiltrådte mit lovforslag.

Som sagt, lovforslaget her er en forudsætning for, at mit lovforslag kan gennemføres, og derfor accepterer jeg det; man bøjer sig jo som fornuftig mand altid for magten.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo rejste, støttet af det ærede medlem fru Else-

Merete Ross, som vist har nævnt det tidligere, og af det ærede medlem hr. Chr. Madsen, det spørgsmål, om man ikke burde lade indkomstgrænsen for forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag bortfalde. Hertil vil jeg svare, at jeg naturligvis vil gøre den højtærede socialminister opmærksom på, at dette spørgsmål er rejst og må gøres til genstand for undersøgelse. Jeg forstår meget vel, at en grænse, uanset hvor den anbringes, kan medføre særdeles uheldige virkninger både for den, der ligger lige under, og for den, der ligger lige over den fastsatte grænse. Men det spørgsmål kan vel rejses og diskuteres, om man helt bør stryge grænsen, eller om man bør forhøje den væsentligt. Det er imidlertid ting, som må overlades til den højtærede socialminister, der, så vidt jeg er orienteret, vender tilbage og fuldt ud overtager sit embede efter påske. Jeg bør måske for at udrydde misforståelser sige til det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo, at jeg ikke er konstitueret socialminister; jeg er bare „følminister“ i folketinget.

Søren Andersen: Jeg forstår ikke helt den højtærede ministers udtalelse om, at det ikke på Frederiksberg eller i København er ret tit, at løntilbageholdelse efter 5 års forløb bliver benyttet, idet vi dog så en opgørelse fra begge kommuner med meget store tal, som syntes at vise, at det for mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{3}$ af sagerne drejede sig om sager, der var over 5 år gamle. Københavns kommune har vist et samlet antal sager på 30.000, og $\frac{1}{4}$ er altså 7.000-8.000 sager. Det ville være sært, om man tumlede med alle de sager, hvis de ikke gav noget. Det er jo rigtigt, som den højtærede minister har sagt, at vi har ikke set, hvor mange penge det giver; men denne iver efter at forfølge disse sager siger da noget om, at der er penge i dem. Rent logisk må der også være penge i dem i vor tid med den gode beskæftigelse, vi har.

Jeg var glad for, at ministeren kom ind på det, der også efter min mening er hovedargumentet, nemlig at det i mange, mange tilfælde både drejer sig om privatrettlige krav og om bidrag i henhold til socialloven, der skal betales af den samme person. I flere tilfælde bruges både tiden